

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

گزارش ها	Reports
----------	---------

فرستنده: توماج

۱۰/۱۱/۳۰

گرامی داشت بیست و پنجم نومبر

"روز جهانی نفی خشونت علیه زنان" در آنکارا

به مناسبت فرارسیدن روز ۲۵ نومبر برابر با روز جهانی نفی خشونت علیه زنان در شهرهای مختلف کشور ترکیه از جمله شهر آنکارا هم یک راهپیمایی و یک تجمع (تا آنجائی که ما اطلاع داریم) برگزار شد. حدود یازده حزب و سازمان مختلف ترکیه از جمله EHP , ESP , اتحادیه زنان کارگر بخشهای خدماتی ، انجمن زنان سوسیالیست و ... برای حضور در جلوی مجلس ترکیه برای روز ۲۵ نومبر در ساعت ۱۰ صبح فراخوان داده بودند. تجمع در مقابل اماکنی همچون مجلس ترکیه محدودیت های خاص خود را دارد و با نظارت غیر عادی و تحت حفاظت شدید پولیس برگزار می شوند. ابتداء قرار بود که برای حضور در محوطه مجلس اجازه تجمع بدهند اما در نهایت تجمع در جلوی در ورودی مجلس برگزار شد. ویژگی های این تجمع یکی حضور پررنگ پولیس و نیروهای امنیتی بود. بارش شدید باران روال عادی برنامه تجمع را با مشکل روبه رو کرده بود. جمعیتی در حدود صد نفر با پرچم های رنگارنگ که همگی نشانی از "مبارزه برای دفاع از حقوق زنان" را بر خود داشتند حدود دو ساعت در جلوی مجلس ترکیه تجمع کردند تا صدای خودشان را به نمایندگانی برسانند که نسبت به ظلم و ستمی که هر روز بیشتر از دیروز بر زنان وارد می شود، بی تفاوت هستند .

دیگر تجمع اعتراضی به مناسبت فرارسیدن ۲۵ نومبر در ساعت ۱۲ ظهر در پارک کولژ صورت گرفت که افراد حاضر در تجمع در حدود ساعت ۱۲:۳۰ ظهر به طرف میدان مرکزی شهر آنکارا (قیزیل آی) حرکت کردند. باران شدید اما خلاف تجمع جلوی مجلس ترکیه، این بار نتوانسته بود جمعیت را غافلگیر کند و جمعیتی حدود ۲۰۰ نفر - که اکثریت آنان را دختران جوان تشکیل می دادند- یکدست و یکصدا شعار می دادند و با اجسامی که در دست داشتند به طور منظم جهت جلب توجه افراد و همچنین قدرت نمائی اصواتی را ایجاد می کردند. تجمع کنندگان همچنین تصاویری از سکینه محمدی آشتیانی را نیز در دست داشتند. این تجمع هم به دعوت گروه ها و احزاب مختلفی همچون گروه فمینیست های آنکارا ، جمعیت زنان انقلابی ، ÖDP و ... شکل گرفته بود.

میدان قیزیل آی که حد وسط مجلس ترکیه و نیز پارک کولژ است کاملاً در تسخیر پولیس و نیروهای ضد شورش بود. راهپیمایی تا نزدیک میدان کیزلای ادامه یافت و سپس جهت خواندن بیانیه ها جمعیت مستقر شد و بیانیه های

مختلف خوانده شد که همراه بود با تأیید حاضران به صورت ابراز شادی و همچنین سردادن شعارهایی در حمایت از حقوق زنان.

یکی از نکات جالب این قسمت از برنامه قرائت یک بیانیه به زبان کُردی بود که با توجه به وضعیت کُردها در ترکیه، اقدام جسارت آمیز و تحسین برانگیزی بود. همچنین گروه پروسه (اعضای مستقر در ترکیه) بیانیه ای را که به صورت دوزبانه (ترکی/فارسی) تهیه کرده بودند، میان حاضرین پخش کردند. در حاشیه این برنامه اعضای گروه پروسه با نمایندگانی از احزاب و گروه های شرکت کننده در این مراسم وارد گفتگو و مذاکره شدند و درباره مشکلات زنان در ایران گزارشی ارائه کردند. در پایان تجمع، برنامه با پخش موسیقی و رقص و پایکوبی حاضران به پایان رسید. در حاشیه برگزاری این مراسم اعضای گروه پروسه با دو تن از کارگران زن- کارگران شهرداری- که در حال نظافت شهر بودند در حین برگزاری این مراسم گفت و گوی کوتاهی ترتیب دادند و نظر آنان را در مورد برگزاری این مراسم پرسیدند. نکته قابل توجه اینکه یکی از این زنان کارگر دستش باندپیچی شده بود و در حالی که به دستش اشاره می کرد با حرارت و عصبانیتی که در لحنش موج می زد توضیح داد که چگونه مورد ضرب و شتم شوهرش قرار گرفته است. او تأکید کرد که برگزاری چنین مراسمی باید ادامه پیدا کند و گسترده تر و موثرتر اجرا شوند. زن همکارش هم در حالی که با تکیه دادن به دیوار خستگی کار را از تن به در می کرد تأکید کرد که کارهای بیشتری باید برای حمایت از زنان انجام گیرد. ما از وی همچنین پرسیدیم که مذهبی بودن یا نبودن حامیان حقوق زنان چقدر برای او مهم است که در پاسخ ایشان هر جریان و یا گروهی را که از حقوق زنان حمایت کند را می پسندید ولی می گفت جریانات مترقی بیشتر و محکم تر حمایت می کنند و جریانات مذهبی این طور نیستند و مثال زد و گفت به عنوان مثال ببینید آیا در این تظاهرات نشانی از یک زن با حجاب می توانید ببینید؟! زنان محجبه یا از شوهرهایشان می ترسند و یا با آزادی زن مخالفند! و بالاخره با اشاره به برخی از احزاب آنان را دروغگو دانست و گفت که فقط حرف از دفاع از حقوق زنان می زنند.

بیانیه گروه پروسه که به صورت دوزبانه تهیه شده بود به پیوست این گزارش درج شده است.

بیانیه "گروه پروسه"

همبستگی زنان و کارگران ترکیه و ایران

خشونت علیه زنان را متوقف کنید!

روزی نیست که روزنامه ای بخوانیم یا اخباری بشنویم که در آن خبری از خشونت خانگی نباشد. زن یا دختری که قربانی خشونت است در واقع قربانی جامعه است. جامعه ای که باید موضع قوی تری را در رابطه با خشونت علیه زنان اتخاذ نماید و این مستلزم حساس سازی آحاد جامعه نسبت به خشونت علیه زنان و شناسایی انواع خشونت است. در ۲۵ نومبر ۱۹۶۱ در جمهوری دومینکن، دولت دیکتاتور وقت «رافایل تورجیلیو» سه فعال سیاسی زن (خواهران میرابل) را وحشیانه به قتل رساند. پس از آن خشونت علیه زنان در کانون توجه جهانیان قرار گرفت و نیروهای چپ و کمونیست و فمینیست های پیشرو و مترقی نقش مهمی در آگاه سازی و حساس کردن افکار عمومی جهانی به مسئله "خشونت علیه زنان" داشتند. از سال ۱۹۸۱ به بعد فعالان زن روز ۲۵ نومبر را - که خواهران میرابل توسط دولت دیکتاتوری دومینکن به قتل رسیدند - به عنوان روز مبارزه علیه خشونت گرامی داشتند. در ۱۷ دسمبر ۱۹۹۹ مجمع عمومی سازمان ملل نیز طی قطع نامه ای روز ۲۵ نومبر را به عنوان «روز جهانی نفی

خشونت علیه زنان» تعیین کرد و از دولت‌ها، سازمان‌های بین‌المللی و سازمان‌های غیردولتی دعوت کرد تا در جهت افزایش آگاهی عمومی نسبت به مسأله "خشونت علیه زنان" تلاش کنند.

در ایران تحت حاکمیت روحانیت مرتجع و سرمایه‌سالاران نظامی، زنان همواره و به طور سیستماتیک مورد هدف خشونت دولتی قرار دارند. هم‌اکنون حجاب اجباری با زور اسلحه و سرنیزه به زنان ایرانی تحمیل می‌شود و آزادی‌های اجتماعی آنان هر روز محدودتر می‌گردد. بحران اقتصادی و فقر فزاینده‌ای که دولت جمهوری اسلامی در ایران ایجاد کرده است اقشار مختلف را تحت فشار قرار داده و به خصوص در ایران فقر خصلتی زنانه هم پیدا کرده است و در این میان کارگران زن، زنان سرپرست خانواده و زنان جوان جویای کار تحت شدیدترین انواع استثمار اقتصادی قرار گرفته اند. حکومت جمهوری اسلامی قانون کار را برای خوشایند سرمایه‌داران داخلی و خارجی کاملاً بی‌خاصیت و بدون استفاده کرده و کارگران و زنان کم درآمد که اکثریت جامعه ایران را تشکیل می‌دهند از هیچ گونه سپر دفاعی برای مقابله با سرمایه‌داران مرتجع حاکم در ایران برخوردار نیستند. عملکرد دولت ارتجاعی و سرمایه‌داری جمهوری اسلامی موجب تقویت فرهنگ سنتی، مذهبی و عقب‌مانده در ایران شده است و به همراه فشار اقتصادی، زنان ایران را از هر لحاظ آسیب‌پذیر کرده و خشونت علیه آنان را هدفمند کرده است.

در ترکیه هم اگرچه زنان از حداقلی از آزادی‌های اجتماعی مانند حق انتخاب آزادانه پوشش برخوردارند ولی عمل کرد سرمایه‌داری و نفوذ رو به افزایش نیروهای سیاسی سنتی، مذهبی و ارتجاعی در ترکیه نیز آینده نگران‌کننده‌ای را برای زنان ترکیه ایجاد خواهد کرد. هنوز خشونت خانگی علیه زنان ترکیه ابعاد فاجعه بار خود را حفظ کرده است و دولت ترکیه نه تنها اقدامی برای حمایت از زنان انجام نمی‌دهد بلکه به شیوه‌های مختلف پنهان و آشکاری فرهنگ عقب‌مانده و ضد زن را در ترکیه تقویت می‌کند. نزدیکی دولت‌های ایران و ترکیه اتفاقی و بدون منظور نیست. هر دو دولت برای حاکمیت نئولیبرالیسم اقتصادی به ابزار زور و تقلب و خشونت متوسل می‌شوند و برای استمرار حاکمیت خود به اشکال گوناگون از یکدیگر حمایت می‌کنند تا امنیت "سرمایه" در منطقه به خطر نیفتد و این عمل‌کرد مورد حمایت مستقیم کشورهای امپریالیستی قرار دارد. عقب‌ماندگی کشورهای مثل ترکیه و ایران سوپاپ اطمینان سرمایه‌داری جهانی برای راضی نگه داشتن و سرکوب نرم مردم کشورهای توسعه‌یافته است که با وجود بحران اقتصادی کنونی می‌بینیم که زنان و کارگران در کشورهای توسعه یافته و پیشرفته هم مورد هجوم نئولیبرالیسم و عملکرد سودمحور سرمایه‌داری قرار گرفته‌اند.

آزادی و کسب حقوق برابر و عادلانه برای زنان و کارگران در ترکیه و ایران از گذرگاه مبارزه علیه فرهنگ سیاسی عقب‌مانده و همچنین مبارزه با سلطه سرمایه‌داری - که سود خود را در ادامه ظلم و ستم بر زنان و کارگران می‌داند - می‌گذرد. زنان و کارگران ترکیه و ایران باید برای مبارزه علیه ستم و نابرابری به طور مشترک اقدام کنند و بدانند که سرنوشت ستمدیدگان جهان به یکدیگر عمیقاً وابسته است و از مبارزات یکدیگر به طور جدی دفاع کنند. ما به عنوان بخش کوچکی از جنبش آزادی‌خواهانه و برابری‌طلبانه مردم ایران به شما زنان و کارگران مبارز ترکیه درود می‌فرستیم و تقاضا می‌کنیم از شما که با حمایت از زنان و کارگران ایران، مبارزه علیه خشونت، ظلم و نابرابری علیه مردم دو کشور همسایه را مورد حمله و اعتراض قرار دهیم.

برقرار باد همبستگی زنان و کارگران ترکیه و ایران

برقرار باد سوسیالیسم

گروه پروسه